

Priza actualității

Un titlu evasi-oximoronic (**bucurii dulci-amare**) ne transportă în universul familiei — universul predilect al autoarei —, făcându-ne părtași la întâmplări mai mari sau mai mărunte, la cîteva de-a dreptul benigne, avînd o semnificație artistică modică, dar desigur emoționante dacă le privim din unghiul existenței cotidiene.

Carența dramaticității se compensează prin tema generoasă, dialogul viu, însuflețit, firescul dezbaterilor casnice, credibilitatea ecuației părinți-copii, ritmul alegru. Dacă pentru unele atitudini, fapte și întâmplări ale personajelor lipsese motivațiile psihologice mai adînci, piesa răscumpără acest deficit printr-o alternare judicioasă și credibilă a planurilor epice, a accentelor principale, potențate de regie discretă și eficace. Bogdan Ulmu optat pentru o narațiune scenică fluentă, coerentă, expresivă, în care fiecare detaliu își are rostul său numai în structura întregului și în care relaționările elimină aleatoriul și nesemnificativul. Restituind scenic textul, regizorul și-a reprimat înclinațiile auctoriale (vizibile altă dată), afirmîndu-și prezența cu parcimonie și doar cînd a fost absolută nevoie. În același sens al integrării discrete a fost gîdită și scenografia (semnatar prof. Ioan Vinău), ale cărei virtuți plastice funcțio-

nează la nivelul sugestiei fine, aluziei cromatice și tonalităților estompate. Adeverea scenografic-regizorală ni s-a parut indiscutabilă (să nu uităm că autoarea și-a intitulat piesa comedie lirică), deși nu se pot nega unele scăderi de tensiune dramatică, mici sincope și chiu secvențe de vid scenic. Elena Petrican (Florica Busuioc) a apăsât pe latura sentimentală a personajului, conturînd o mamă afectuoasă, pasionată, matern-posesivă uneori, copleșită de o tristețe iremediabilă alteori, o făptură frămîntată, neliniștită, prizoniera dragostei pentru copii. Virgil Leahu (Mircea Busuioc) trasează liniile de portret ale unui ziarist cam zaharisit și abulic în prima parte, mai ferm și consistent în cea de-a doua parte, un **pater familias** bonom, tolerant și complice inocent al propriilor copii. O propunere interesantă de rol face Eudoxia Volbea; bunica apri-gă și nițel cinică, o hedonistă tîrzie, spăsită după experiența amară a străinătății, care alternează cu pricepere duritățile femeii experimentate cu blîndețea decenei de vîrstă. Intrările falnice, franchețea limbajului, dialogul fără eufemisme fără menajamente întregesc un registru expresiv convingător. Notele false sînt puține și necaracterizante. Au contribuții exacte, conforme, pe partituri fără întîndere, Dana Tomiță (Mirela Davila), Marcel Anghel (Sandu Busuioc), Lily Popa-Alexiu (Lilica Busuioc), Ștefan Tivodaru (Dragoș Busuioc) — un derutant Moș Gerilă (ideea regizorului!), care edulcorează finalul pînă la siropos. Petre Boroșoiu (Johnny Davila) creionează excelent un soț hirsut, cinic și imperturbabil. Cei mai tineri interpreți, Florin Dumitrașcu (Ion Stănoiu), logodnic timid și complexat, Diana Pascail (Nineta Busuioc), adolescența voluntară și imprudentă, și Greta Crihană (Anca Busuioc), tînăra soție decorativă, se integrează jocului echipei, fără discrepanțe ori nesincronizări.

Spectacol luminos, agreabil și tandru, **Dulcile, amare bucurii** este gustat în latura deconectantă de spectatori nevrstnici, declanșînd resorturi nostalgice la maturi, care apreciază omenescul faptelor scenice și priza actualității.

Teodor PRACSIU

DULCILE, AMARE BUCURII de DINA COCEA • **TEATRUL „VICTOR ION POPA” DIN BÎRLAD** • **Data premierei:** 3 noiembrie 1988 • **Regia:** BOGDAN ULMU • **Scenografia:** prof. IOAN VINĂU • **Distribuția:** ELENA PETRICAN (Florica Busuioc); VIRGIL LEAHU (Mircea Busuioc); DANA TOMIȚĂ (Mirela Davila); MARCEL ANGHEL (Sandu Busuioc); LILY POPA-ALEXIU (Lilica Busuioc); ȘTEFAN TIVODARU (Dragoș Busuioc); EUDOXIA VOLBEA (Sanda Movilă); DIANA PASCAL (Nineta Busuioc); FLORIN DUMITRAȘCU (Ion Stănoiu); PETRE BOROȘOIU (Johnny Davila); GRETA CRIHANĂ (Anca Busuioc); VASILE MIHĂESCU (Vecinul).